

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Βρασιλίας ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἦτο ἀφωσιωμένος εἰς τὴν γενέτειραν αὐτοῦ χώραν, καὶ ἡ μεγίστη αὐτοῦ ἐπιθυμία ἦν νὰ ἐνταφιασθῇ ἐκεῖ. Φοβούμενος δὲ μήπως ἀποθάνῃ μακρὰν τῆς πατρίδος, ἀφῆκεν ἐντὸς τῶν διαφόρων βιβλίων του δέμα περιέχον ποσότητά τινα χρώματος καὶ τεμάχιον χάρτου, ἐν ᾧ ἦσαν ἐγγεγραμμένα αἱ λέξεις «Τοῦτο ἐστὶ τὸ χῶμα τῆς ἰδίας μου πατρίδος, δι' οὗ θέλω νὰ καλυφθῇ τὸ σῶμά μου». Ὁ κόμης τῆς Ἑσθονίας ἐξετέλεσε τὴν τελευταίαν τοῦ μακαρίτου ἐπιθυμίαν.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Σουηδίας γυναικῶν, αἵτινες φοιτῶσιν ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις, αὐξάνει ὁσημέραι. Εἰς τὸ τῆς Ὠψάλης φοιτῶσι 18 γυναῖκες, εἰς δὲ τὸ τῆς Λούνδ 13 καὶ εἰς τὸ τῆς Καρολίνσκ 8 ἐγγεγραμμένα ἅπασαι εἰς τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην.

Τὴν εὐρεσιν τῶν ἐπισκεπτηρίων μας ὀφείλομεν εἰς τοὺς Σίνας, οἵτινες πρῶτοι ἐποίησαντο χρῆσιν αὐτῶν ἐπὶ τῆς δυναστείας τοῦ Τόγκ (τὸ 618 μ. Χ). Τὰ νῦν ἐπισκεπτήρια τῶν Κινέζων εἶνε ἄρκετὰ μεγάλα καὶ διπλᾶ καὶ λαμπροῦ ἐρυθροῦ χρώματος.

Ἡ Κωνσταντινούπολις ἐπὶ Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ τὸ 1180 ὀλίγα ἔτη πρὸ τῆς ἀλώσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν Φράγκων καὶ Λατίνων εἶχε πληθυσμὸν ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἑκατομμυρίου κατοίκων. Ἐπὶ δὲ τοῦ τελευταίου Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου ὀλίγον πρὸ τῆς πολιορκίας αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Μωάμεθ τοῦ κατακτητοῦ ἤριθμοι μόνον 60 χιλ. κατοίκους. Νῦν δὲ ἔχει πληθυσμὸν, κατὰ τὰς ἀσθεντικωτέρας πληροφορίας, 800 περὶπου χιλιάδων.

— Καλὴ ἄρχοντοπούλα μου δειλὰ σὲ προσκυνᾷ
Τὸ ταπεινὸ ἀγριοπούλο, μὴ φεύγεις, καταδέξου
Στὸ ἀφρόπλαστο χεράκι Σου νὰ σκύψῃς καὶ μὲ πάρῃς
Δὲν ἔχω κάλλη θαμπωτὰ ὅπου κρατοῦν μὲ μέρα
Μὰ μὲ τὸ λίγο μύρο μου πάντα θὰ σὲ μυρώνω.

— Εἶσαι καλὸ καὶ ἄξιο, μικρὸ μου λουλουδάκι
Τοῦ λείει ἡ νηὶ ἀκατάδεχτα, ἀλλὰ γὰρ μὲ δὲν κάνεις
Τέτοια περήφανη ἄρχοντιά, τέτοια περίσσια κάλλη
Θέινε στολίδι ἄξιο, βασιλικὰ κορώνα.
Καὶ μὲ καμάρι παγωνιοῦ τραβᾷ ἡ ἀρχοντοπούλα
Κατὰ τοῦ ῥόδου τῇ μερᾷ ποῦ στράφτει κι' εὐωδιάζει
Τὸ βλέπει καὶ τρελλαίνεται. — Ἀχ! νὰ! αὐτὸ μοῦ πρέπει
Λέει καὶ γίνεται φωτιὰ καὶ τρέχει νὰ ζυγώσῃ.

Μεθαίει ἀπὸ τὸ μύρο του, θαμπώνει ἀπὸ τὴν μορφά του.
Μὰ σὰν εἰσῶσσε κοντά, τὸ βλέπει στὰ οὐράνια!
Βράχια κι' ἀγκάθια γύρω του καὶ κάτω του ποτάμι
Στοῦ ποταμοῦ τ' ἀκρόχειλο στέκει καὶ τοῦ φωνάζει.
— Τὴν νηότῃ μου, τὰ κάλλη μου, τὸν κόσμον, τὴ ζωὴ μου
Στὰ πόδια Σου, τραντάφυλλο περήφανο τ' ἀφίνω
Δουλά Σου εἶμαι ταπεινὴ καὶ Σὺ ὁ βασιλεὺς μου
Μὴν φέρε με στὸ πλάϊ σου νὰ γίνουμε ταιράκια!

Τὸ ῥόδο ποῦ ἀταίριαστο θέλει νὰ βασιλεύῃ
Καὶ ξέρει πῶς στὰ ὕψη του κανένας δὲν τὸ φτάνει,
— Καλῶς μου τὴν κοπέλα μου τῆς λείει μὲ χαμογέλιο
Ἀνέβα ταῖρι μου ἄξιο, χρυσὴ βασιλοπούλα
Καὶ κατεβαίνει ἀπ' τὰ ψηλὰ στὰ στήθεια τῆς παρθένας.
Μὲ λαῦρα καὶ καρδιόχτυπο ἐκείνη τ' ἀγκαλιάζει
Μὰ δὲν ἐπρόφθασε καλὰ καλὰ νὰ τὸ μυρίσῃ
Καὶ μὲ φωνὴ σπαραχτικὴ ἀπὸ τ' ἀγκάθια μπηγεί
Ἀχ! ἄπιστο! βοήθει! φωνάζει καὶ γλειστράει
Καὶ χάνεται στ' ἀμέτρητα τοῦ ποταμοῦ τὰ βάθεια.
Ε. Ι. Ε.

ΠΑΝΣΕΣ

Σὲ δροσάτα φυλλοκάρδια μικρομένας χαϊδεμένης
Γαλανὸς πανσὲς ἀνοῦσε ὅλο χάρι κη' εὐωδιά
Ἦταν πρῶτό της καμάρι καὶ ἐλπίδα τῆς καυμένης
Καὶ στὰ νέφη ἀπ' τὴν χαρὰ της ἐπετοῦσε ἡ καρδιά.

Ἐάνου πέφτει ἀνεμοζάλη σκοτεινὰ παντοῦ ἀπλώνει
Καὶ μέσ' ὅς τὴν ἀντάρα ἐκείνη τῆς ἀρπάζουν τὸν ἀνθὸ
Καὶ τὸν πᾶν μακρὰ στὰ ξένα, ἄχ! καὶ τὴν ἀφίνουν μόνῃ
Ποῦ σουν νὰ τὴν ὀδῇ Πανσὲ μου γαλανοῦλί μου ξανθὸ

Τῆς μαράθηκαν τὰ φύλλα, κι' ἀπὸ τότε ἡ χαρὰ της
Στεναγμὸς πικρὸς ἐγένε, τῆς ἐσθύσθη κη' ἡ δροσὰ
Τᾶστρα, ἡ αὐγὴ, τὸ κῆμα, ὅλα κλαῖν τὴ συμφορὰ της
Καὶ τὴ μαύρῃ της μὲ δάκρυα καταβρέχουν φορεσιὰ

Ἐν Πειραιεῖ—ἄλλοτε ποτε.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΡΟΔΟ ΚΑΙ Τ' ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ

Σ' ἓνα λειβάδι ἀτέλειωτο ὅπου τὸ λέγαν νηότῃ
Ἀνθίζανε δυὸ λουλουδά μακρὰ τὸ ἐν ἀπὸ τᾶλλο,
Περὶφανο τραντάφυλλο μὲ κάλλη καὶ καμάρι
Καὶ ταπεινὸ ἀγριοπούλο, ἀλλὰ χαριτωμένο
Τὸ ῥόδο ἦταν ψηλά, τὸ φύλαγαν ἀγκάθια
Κι' ἓνα ποτάμι τρισβαθὸ ἐπέρναγ' ἀπὸ κάτω
Τὸ δόλιο τ' ἀγριοπούλο στὰ πόδια τοῦ καθένα
Σ' ἓνα σιαδάκι, ταπεινὸ καὶ σκοτεινὸ ἀνοῦσε.

Μὰ κοπελιά πεντάμορφη μπαίνει μέσ' τὸ λειβάδι
Κι' ἀπ' τὸ μικρὸ ἀγριοπούλο ἓνα σπερνὸ διαβαίνει,
Τὸ βλέπει μ' ἀκατάδεχτὰ, χαμογελᾷ καὶ φεύγει...